

M. Querio.
Boxhornio.

Amplissime ac Doctissime vir:

(423)

2.

Tametsi me silentio multas, nimis hoc nunc pertinaci
et ingenii quidem tui non unos foetus vulgares sustine,
me nec ut ~~haec~~ olim teste nec participe, quod meruisse
non recordor, certum est persistare in veteris amicitia
nexu, et hanc meam tamen tibi obtrudere vel in uito
documento sit, quod paratum prolo Poematum, ut qui
de libris meis, et amici resum est, nonnupes, nolu
lucem publicam videre te inconsulto. Si tantum tibi
abs restuā est otij, inspice aut percurre; neque
deo colatum velis si quid est cuius me praeponen
dum censeas. *ο Δέ τοιούτοις ταχιόν, σι με*
ανασ, qui integerrim& affectus sum.

Tuus.

C. H:

M. Querio
Boxhornio.

Amplissime ac Doctissime vir.

(424)

3

Pro munere certe insigni, et verbis item nimis quam
humanis, ad me missis, si grates gratias dixeris. Vide
bor tamen hoc egisse ut grandem liborum scilicet, ex
autoris dono lucri faciemus. Testor vero amiciti
am ipsam nostram, quam magis estimo, frustra
teresse, qui si hoc suspicaris. Historiam enim ~~hanc~~
Universalem, quia universo datum, censor non
Hagaz minus quam Lugduno scriptam, et in praetio cum
sit mihi quidquid a te prodire patet, pridem praetio
acquisita in Musao meo fulserat velut inter ignes
iha minorum. Siquid objeci de scriptis a te vulgo, non
mihi oblates, potuit hoc verbi excedere penella, quam
nosti, inter veteres amicos suspicio amicitia labas
cantis. Alio certe non respxi Mi. Boxhorni, neque
respectuus sum, quam diu Bibliopolie viuent, et
exiguo ore vel auro parabiles erunt illustres chartae
qelas abunde sufficit semel illis a tam proclaribus
autorisbus Ioaditas esse. Quid porro tibi cum illis
mortalibus commercii intercedat, magnopere scire velim.

Nimirum

Nimirum à Septentrio[n]e tuo, quando nobis tandem
 oriturus es? et ubi illa. Sic[!] h[ic]a est, quantum nunc an
 nos polliceris? an alias te sublimiores curae distinet?
 Neque enim fieri posse arbitror ut vel otioso mihi
 agas, vel trem, sine linea numeres, quam aliquando
 publico utilitati impunes. Hisce de rebus, quibus te
 facio me cettione[m], ac deinde haec altera, quod me
 communavit, nempe quo loco res sint magis et communis
 amici, quem nosti; non constare tibi totam illam egre
 giam mentem, ante meus accepimus. Nuper inaudiui
 ave[]x T[er]t[ia] eccl[esi]a ex[tra] IV. Eius ne[re] te testem unicum
 pro[pt]er ingenti turbas optulerim, et indicare inter nos
 qua[est]ia par est libertate, num op[er]t[ur] tunc literas ad eum
 datu[m]is videas, et Poema item hoc, quod insperisti com
 municatus. Adspicit mihi Dennisus Ebgenius, qui ad
 haec editionem se accingit, cui fateor me audacius
 assentiri ex quo te censorem adhibui, et expectus sum
 non severum. Interim penuria Chartae officinalis laborat
 per hoc rufame cum vicini bellum. Haec nos remora
 paulisper suspendet. Adeo quod me quaque in calentudo
 totum hunc mensem deject atque etos quidem illa
 sed tam[en] senticas, et a contumaci catarrho, qui per
 petuas mihi aurum tinnitus et, et subinde surditati
 tem ipsam patit, supra quam dici potest molesta
 cum nec repetitis vendi sectionibus, neque cerebra sua
 evanescere, neque ipsi frequentissimi balneis extirpari
 patientur. Quod res quanto mihi tactio et fastidio, sit
 intra domesticos parietes pleniusque inclusa facile
 judicabis. Ferendas sunt haec tam[en] ab illius manu
 cui quotidiè dico, fac seruo tuo domino, secundum
 misericordiam tuam. Interim dum negotior[um] negreco
 studiis, quod abunde sive horarum suppetit, id est item
 impendo. atque hinc est quod in quoque via plurimis
 ab otioso nomine interpellatus fuisti, cum id fortasse
 minus expectares. Ignoscet tam[en] quando te extra
 oleas tuas non abduxi, quos studia sunt utique et
 literarum commercia. In hisce, ut quantitatissime
 a felicissimi versis et viuis ex animo venceo.
 Scrib: Haga Comiti — Nonemb: C 1512 C LII.

Resterbanio